31993L0030

29.7.1993 *DZIENNIK URZĘDOWY WSPÓLNOT EUROPEJSKICH* L 188/11

DYREKTYWA RADY 93/30/EWG

z dnia 14 czerwca 1993 r.

w sprawie dźwiękowych urządzeń ostrzegawczych dla dwu- lub trzykołowych pojazdów silnikowych

RADA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Gospodarczą, w szczególności jego art. 100a,

uwzględniając dyrektywę Rady 92/61/EWG z dnia 30 czerwca 1992 r. w sprawie homologacji typu dwu- lub trzykołowych pojazdów silnikowych ([1]),

uwzględniając wniosek Komisji ([2]),

we współpracy z Parlamentem Europejskim ([3]),

uwzględniając opinię Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ([4]),

a także mając na uwadze, co następuje:

rynek wewnętrzny obejmuje obszar bez granic wewnętrznych, w którym jest zapewniony swobodny przepływ towarów, osób, usług i kapitału; należy przyjąć potrzebne w tym celu odpowiednie środki;

w każdym Państwie Członkowskim dwu- lub trzykołowe pojazdy silnikowe muszą spełniać określone warunki techniczne w odniesieniu do dźwiękowych urządzeń ostrzegawczych, ustanowionych w obowiązujących przepisach, które różnią się w poszczególnych Państwach Członkowskich; w rezultacie tych różnic odnośne przepisy tworzą barierę dla handlu we Wspólnocie;

przeszkody te, uniemożliwiające funkcjonowanie rynku wewnętrznego, można usunąć, jeżeli wszystkie Państwa Członkowskie przyjmą takie same wymogi w miejsce swoich przepisów wewnętrznych;

jednolite wymogi w odniesieniu do dźwiękowych urządzeń ostrzegawczych dla dwu- i trzykołowych pojazdów silnikowych muszą zostać opracowane, aby umożliwić zastosowanie procedur dotyczących homologacji typu i homologacji części, określonych w dyrektywie 92/61/EWG, które muszą być stosowane do każdego typu takiego pojazdu;

uwzględniając skalę i wpływ proponowanych działań w danym sektorze, zastosowanie środków wspólnotowych objętych niniejszą dyrektywą jest konieczne, a nawet niezbędne dla osiągnięcia zakładanego celu, jakim jest ustanowienie wspólnotowej homologacji typu pojazdu. Cel ten nie może zostać osiągnięty przez poszczególne Państwa Członkowskie indywidualnie;

aby ułatwić dostęp do rynku państwom nienależącym do Wspólnoty, konieczne wydaje się określenie równoważności między wymaganiami niniejszej dyrektywy oraz wymaganiami rozporządzenia nr 28 Europejskiej Komisji Gospodarczej Narodów Zjednoczonych,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

Niniejsza dyrektywa odnosi się do dźwiękowych urządzeń ostrzegawczych dla wszystkich typów pojazdów, zgodnie z definicją art. 1 dyrektywy 92/61/EWG.

Artykuł 2

Procedury udzielania homologacji części w odniesieniu do dźwiękowych urządzeń ostrzegawczych w danym typie dwu- lub trzykołowego pojazdu silnikowego, homologacja części dźwiękowego urządzenia ostrzegawczego w postaci części składowej, jak również warunki regulujące swobodny przepływ takich pojazdów oraz swobodne wprowadzanie na rynek dźwiękowych urządzeń ostrzegawczych, są zgodne z przepisami przewidzianymi w rozdziałach II i III dyrektywy 92/61/EWG.

Artykuł 3

Zgodnie z przepisami art. 11 dyrektywy 92/61/EWG, niniejszym uznaje się równoważność między wymogami ustanowionymi w niniejszej dyrektywie oraz wymogami określonymi w rozporządzeniu EKG NZ nr 28 (E/ECE/TRANS/505–Rev.1/Add.27).

Organy poszczególnych Państw Członkowskich, przyznające homologację części, przyjmą homologacje przyznawane zgodnie z wymogami wyżej wymienionego rozporządzenia nr 28 oraz znaki homologacji części za alternatywne w stosunku do odpowiednich homologacji przyznanych zgodnie z wymogami niniejszej dyrektywy.

([1]) Dz.U. L 225 z 10.8.1992, str. 72.
([2]) Dz.U. C 293 z 9.11.1992, str. 15.
([3]) Dz.U. C 337 z 21.12.1992, str. 103 oraz Dz.U C 150 z 31.5.1993.
([4]) Dz.U. C 73 z 15.3.1993, str. 22.

Artykuł 4

Niniejsza dyrektywa może być zmieniona zgodnie z art. 13 dyrektywy 70/156/EWG ([1]) w celu:

— uwzględnienia wszelkich zmian do rozporządzenia EKG, określonych w art. 3,

— dostosowania Załącznika do postępu technicznego.

Artykuł 5

1. Państwa Członkowskie przyjmą i opublikują przepisy niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy najpóźniej do dnia 14 grudnia 1994 r. i niezwłocznie powiadomią o tym Komisję.

Przepisy przyjęte przez Państwa Członkowskie zawierają odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie takie towarzyszy ich urzędowej publikacji. Metody dokonywania takiego odniesienia określane są przez Państwa Członkowskie.

Począwszy od daty wymienionej w akapicie pierwszym, Państwa Członkowskie nie mogą, z przyczyn związanych z dźwiękowymi urządzeniami, zabronić wstępnego wprowadzania do eksploatacji pojazdów, które odpowiadają niniejszej dyrektywie.

Od dnia 14 czerwca 1995 r. Państwa Członkowskie stosują przepisy określone w ppkt 1.

2. Państwa Członkowskie przekazują Komisji teksty przepisów prawa krajowego, które przyjmą w dziedzinie objętej niniejszą dyrektywą.

Artykuł 6

Niniejsza dyrektywa jest skierowana do Państw Członkowskich.

Sporządzono w Luksemburgu, dnia 14 czerwca 1993 r.

W imieniu Rady

J. TRØJBORG

Przewodniczący

([1]) Dz.U. L 42 z 23.2.1970, str. 1. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 92/53/EWG (Dz.U. L 225 z 10.8.1992, str. 1).

ZAŁĄCZNIK 1

WYMOGI DOTYCZĄCE HOMOLOGACJI CZĘŚCI DŹWIĘKOWYCH URZĄDZEŃ OSTRZEGAWCZYCH

1. DEFINICJE

Do celów niniejszej dyrektywy:

1.1. „dźwiękowe urządzenie ostrzegawcze" oznacza urządzenie emitujące sygnał akustyczny, który ostrzega o obecności lub manewrze pojazdu podczas niebezpiecznej sytuacji w ruchu drogowym;

1.1.1. urządzenie składające się z kilku dysz emisji dźwięku wzbudzanych pojedynczym źródłem energii uznawane jest za dźwiękowe urządzenie ostrzegawcze;

1.1.2. dźwiękowe urządzenie ostrzegawcze składające się z kilku części, z których każda emituje sygnał akustyczny oraz działa jednocześnie w wyniku wprowadzenia jej w ruch przez pojedyncze urządzenie sterujące, uznawane jest za pojedyncze dźwiękowe urządzenie ostrzegawcze;

1.2. „typ dźwiękowego urządzenia ostrzegawczego" oznacza dźwiękowe urządzenia ostrzegawcze, które zasadniczo nie różnią się od siebie, szczególnie pod względem:

1.2.1. znaku towarowego lub nazwy;

1.2.2. zasady działania;

1.2.3. rodzaju źródła energii (prąd stały, prąd przemienny, sprężone powietrze);

1.2.4. zewnętrznego kształtu obudowy;

1.2.5. kształtu i wymiarów membrany lub membran;

1.2.6. kształtu lub rodzaju dysz(-y) emisji dźwięku;

1.2.7. nominalnych częstotliwości dźwięku;

1.2.8. nominalnego napięcia zasilania;

1.2.9. w przypadku urządzeń ostrzegawczych zasilanych bezpośrednio z zewnętrznego źródła sprężonego powietrza: nominalnego ciśnienie działania.

2. WYMOGI

2.1. Dźwiękowe urządzenia ostrzegawcze muszą emitować ciągły, jednolity dźwięk, a ich spektrum dźwięku nie będzie się znacznie różniło podczas działania. W przypadku urządzeń ostrzegawczych zasilanych prądem zmiennym wymogi te mają zastosowanie jedynie przy stałej prędkości prądnicy; prędkość ta mieści się w zakresie określonym w pkt 3.3.2.

2.2. Urządzenia ostrzegawcze muszą wykazać właściwości dźwięku (rozkład spektralny energii dźwięku, poziom ciśnienia akustycznego) oraz właściwości mechaniczne, spełniające w wyznaczonej kolejności wymogi testów wyszczególnionych w sekcjach 3 i 4.

3. POMIARY POZIOMU DŹWIĘKU

3.1. Badanie dźwiękowych urządzeń ostrzegawczych musi zostać przeprowadzone w środowisku bezechowym. Alternatywnie, badanie to można przeprowadzić w komorze półbezechowej lub na wolnej przestrzeni zewnętrznej. W takim przypadku muszą zostać podjęte środki ostrożności w celu uniknięcia odbić od podłoża na obszarze pomiarowym, np. umieszczenie kilku ekranów absorbujących. Należy dopilnować, aby zniekształcenie sferyczne nie przekroczyło 1 dB w obrębie półkuli o promieniu co najmniej 5m do maksymalnej częstotliwości, która ma zostać zmierzona, głównie w kierunku pomiarów i na wysokości urządzenia oraz mikrofonu. Szumy otoczenia muszą być niższe od poziomów ciśnienia akustycznego, które będą mierzone, o co najmniej 10 dB.

Mikrofon oraz urządzenie przedstawione do testowania muszą znajdować się na tej samej wysokości. Wysokość ta musi oscylować między 1,14 a 1,25 m. Linia maksymalnej wrażliwości mikrofonu musi zbiegać się z kierunkiem, w którym poziom dźwięku urządzenia ostrzegawczego jest na swoim najwyższym poziomie.

Mikrofon musi być umieszczony w taki sposób, aby jego membrana znajdowała się w odległości 2 ± 0,01 m od płaszczyzny wyjścia dźwięku emitowanego przez urządzenie. Należy określić taką samą odległość od urządzeń posiadających kilka wyjść w stosunku do płaszczyzny wyjścia znajdującej się najbliżej mikrofonu.

3.2. Pomiary poziomu ciśnienia akustycznego muszą obejmować użycie miernika precyzji poziomu dźwięku klasy 1, odpowiadającego wymaganiom określonym w publikacji IEC (Międzynarodowej Komisji Elektrotechnicznej) nr 651, pierwsze wydanie 1979 r.

Wszystkie pomiary muszą być przeprowadzane z zastosowaniem „szybkiej" stałej czasowej. Przy pomiarach całkowitych poziomów ciśnienia akustycznego należy zastosować krzywa korekcyjna (A).

Przy pomiarze spektrum emitowanego dźwięku należy zastosować transformatę Fouriera sygnału dźwięku. Alternatywnie można zastosować filtry trzeciooktawowe, spełniające wymogi określone w publikacji IEC nr 225, pierwsze wydanie 1966 r.

W tym przypadku poziom ciśnienia akustycznego w paśmie częstotliwości 2500 Hz centrum oktawy jest określany poprzez dodanie średnich kwadratowych ciśnień akustycznych w pasmach trzeciooktawowych centralnych częstotliwości 2000, 2500 i 3150 Hz. We wszystkich przypadkach jedynie metoda transformaty Fouriera może być uważana za metodę odniesienia.

3.3. Dźwiękowe urządzenie ostrzegawcze musi być zasilane odpowiednio jednym z następujących napięć:

3.3.1. w przypadku dźwiękowych urządzeń ostrzegawczych otrzymujących prąd stały, napięciem probierczym o wysokości 6,5, 13 lub 26 V, mierzonym przy wyjściu źródła elektrycznego i odpowiadającym napięciu znamionowemu o wysokości odpowiednio 6, 12 lub 24 V;

3.3.2. w przypadku gdy dźwiękowe urządzenia ostrzegawcze otrzymują prąd stały, musi on być dostarczany prądnicą elektryczną takiego typu, który zwykle stosuje się do tego rodzaju urządzeń. Właściwości akustyczne tego typu urządzenia ostrzegawczego muszą zostać zarejestrowane przy prędkościach alternatora odpowiadających 50, 75 i 100 % maksymalnej prędkości określonej przez producenta alternatora do pracy ciągłej. Podczas testu alternator nie może być przedmiotem innego elektrycznego obciążenia. Test wytrzymałości opisany w sekcji 4 musi zostać przeprowadzony przy prędkości określonej przez producenta sprzętu oraz wybranej z podanego powyżej zakresu.

3.4. Jeśli wyprostowany prąd zmienny stosowany jest podczas testowania dźwiękowego urządzenia ostrzegawczego otrzymującego prąd stały, składowa zmienna napięcia na jego zaciskach, mierzona od wartości szczytowej do wartości szczytowej podczas działania urządzeń ostrzegawczych, nie może przekraczać 0,1 V.

3.5. Opór przewodnika elektrycznego dla dźwiękowych urządzeń ostrzegawczych otrzymujących prąd stały, wraz z oporem zacisków oraz styków, musi oscylować możliwie najbliżej następujących wartości:

— 0,05 Ωdla napięcia znamionowego o wysokości 6 V,

— 0,10 Ω dla napięcia znamionowego o wysokości 12 V,

— 0,20 Ω dla napięcia znamionowego o wysokości 24 V.

3.6. Dźwiękowe urządzenie ostrzegawcze, przy użyciu przeznaczonych w tym celu przez jego producenta części, musi zostać sztywno zamontowane na wsporniku, którego masa jest co najmniej 10 razy większa od masy testowanego urządzenia ostrzegawczego i wynosi co najmniej 30 kg. Ponadto wspornik musi być skonstruowany w taki sposób, aby odbicia od jego ścian oraz wibracje nie miały istotnego wpływu na wyniki pomiarów.

3.7. Zgodnie z ustalonymi powyżej warunkami A-ważony poziom dźwięku nie może przekraczać następujących wartości:

a) 115 dB(A) dla dźwiękowych urządzeń ostrzegawczych przeznaczonych głównie dla mopedów, motocykli oraz rowerów trzykołowych rozwijających moc nie większą niż 7 kW;

b) 118 dB(A) dla dźwiękowych urządzeń ostrzegawczych przeznaczonych głównie dla motocykli oraz rowerów trzykołowych rozwijających moc większą niż 7 kW.

3.7.1. Ponadto poziom ciśnienia akustycznego w paśmie częstotliwości 1800–3550 Hz musi być wyższy niż poziom dowolnej części składowej częstotliwości powyżej 3550 Hz, oraz musi wynosić co najmniej:

a) 90 dB(A) w przypadku dźwiękowych urządzeń ostrzegawczych przeznaczonych głównie dla mopedów;

b) 95 dB(A) dla dźwiękowych urządzeń ostrzegawczych przeznaczonych głównie dla motocykli i rowerów trzykołowych rozwijających moc nie większa niż 7 kW;

c) 105 dB(A) dla dźwiękowych urządzeń ostrzegawczych przeznaczonych głównie dla motocykli i rowerów trzykołowych rozwijających moc większą niż 7 kW.

3.7.2. Dźwiękowe urządzenia ostrzegawcze okazujące właściwości opisane w pkt 3.7.1 lit. c) stosuje się w pojazdach opisanych w pkt 3.7.1 lit. a) i b), natomiast dźwiękowe urządzenia ostrzegawcze okazujące właściwości dźwięku opisane w pkt 3.7.1 lit. b) stosuje się w mopedach.

3.8. Wszelkie dźwiękowe urządzenia ostrzegawcze, które zostały poddane testowi wytrzymałości określonemu w sekcji 4, muszą również wykazywać opisane powyżej właściwości. Wahanie w napięciu musi oscylować albo między 115 a 95 % ustalonej wartości dla dźwiękowych urządzeń ostrzegawczych otrzymujących prąd stały, albo między 50 a 100 % maksymalnej prędkości alternatora określonej przez producenta alternatora do pracy ciągłej w przypadku dźwiękowych urządzeń ostrzegawczych otrzymujących prąd zmienny.

3.9. Opóźnienie między uruchomieniem a momentem, w którym dźwięk osiąga wartość minimalną, wymaganą w sekcji 3.7, mierzone w temperaturze otoczenia 20 ± 5 °C, nie może przekroczyć 0,2 sekundy. To wymaganie stosuje się szczególnie w odniesieniu do pneumatycznych lub elektropneumatycznych urządzeń ostrzegawczych.

3.10. W warunkach zasilania energią, określonych przez ich producenta, pneumatyczne lub elektropneumatyczne urządzenia ostrzegawcze muszą wykazywać takie samo akustyczne działanie, jak to wymagane dla elektrycznych dźwiękowych urządzeń ostrzegawczych.

3.11. Każda indywidualna część dowolnego urządzenia wielotonowego, w którym każda część składowa może niezależnie emitować dźwięk, musi otrzymać minimalne wartości określone powyżej. Maksymalny całkowity poziom dźwięku musi zostać osiągnięty przy równoczesnym działaniu wszystkich części składowych.

4. TEST WYTRZYMAŁOŚCI

4.1. Dźwiękowe urządzenie ostrzegawcze musi być zasilane napięciem znamionowym o oporze przewodzenia ustalonym w sekcjach 3.3–3.5 i musi działać:

— 10 000 razy w przypadku urządzeń ostrzegawczych przeznaczonych głównie dla mopedów, motocykli i rowerów trzykołowych rozwijających moc nie większą niż 7 kW,

— 50 000 razy w przypadku urządzeń ostrzegawczych przeznaczonych głównie dla motocykli i rowerów trzykołowych, z których każdy rozwija moc większą niż 7 kW,

w tempie jednej sekundy po której następują cztery sekundy przerwy. Podczas testu, dźwiękowe urządzenie ostrzegawcze musi być wystawione na sztuczny ciąg o prędkości około 10 m/sek.

4.2. Jeżeli test jest przeprowadzany w izolowanej komorze, musi być ona wystarczająco duża, aby zapewnić normalne rozproszenia ciepła oddawanego przez urządzenie ostrzegawcze podczas testu wytrzymałości.

4.3. Temperatura otoczenia w obrębie komory testowej musi oscylować między + 15 °C i + 30 °C.

4.4. Jeżeli po przekroczeniu połowy wymaganych działań właściwości poziomu dźwięku zmieniają się w porównaniu z jego właściwościami przed testem, dźwiękowe urządzenie ostrzegawcze może zostać ponownie nastawione. Kiedy wszystkie wymagane działania zostaną zakończone, dźwiękowe urządzenie ostrzegawcze musi pomyślnie przejść test opisany w sekcji 3, w razie konieczności po ponownym nastawieniu.

4.5. Co 10 000 działań elektropneumatyczne dźwiękowe urządzenia ostrzegawcze muszą zostać nasmarowane olejem zalecanym przez ich producenta.

5. ZNAK HOMOLOGACJI CZĘŚCI

5.1. Wszystkie dźwiękowe urządzenia ostrzegawcze odpowiadające typowi, któremu przyznano homologację części, muszą posiadać znak homologacji części spełniający wymogi określone w załączniku V do dyrektywy Rady 92/61/EWG.

Dodatek 1

Dokument informacyjny dotyczący danego typu dźwiękowego urządzenia ostrzegawczego przeznaczonego dla dwu- lub trzykołowych pojazdów silnikowych

(dołączany do wniosku o homologacje części, w przypadku gdy wniosek ten nie zostanie złożony wraz z wnioskiem o homologację typu)

Zamówienie nr (wyznaczone przez wnioskodawcę): .....

Wniosek o homologację części w odniesieniu do danego typu dźwiękowego urządzenia ostrzegawczego przeznaczonego dla dwu- lub trzykołowych pojazdów silnikowych musi zawierać informacje określone w załączniku II części A sekcje 9.5.1–9.5.4 do dyrektywy Rady 92/61/EWG.

Dodatek 2

Nazwa urzędu

Świadectwo homologacji typu części dla danego typu dźwiękowego urządzenia ostrzegawczego przeznaczonego dla dwu- lub trzykołowych pojazdów silnikowych

WZÓR

Sprawozdanie nr ..... wydane przez obsługę techniczną ..... data .....

Homologacja części nr: ..... Przedłużenie nr: .....

1. Marka dźwiękowego urządzenia ostrzegawczego: .....
2. Typ dźwiękowego urządzenia ostrzegawczego oraz pojazdu(-ów), dla których jest przeznaczone [określić moc użytkową motocykli i rowerów trzykołowych (≤7 kW lub > 7 kW)]: .....
3. Nazwa i adres producenta: .....
4. Nazwa i adres przedstawiciela producenta (jeżeli istnieje): .....
5. Data przekazania dźwiękowego urządzenia ostrzegawczego do testowania: .....
6. Udzielenie/odmowa udzielenia homologacji typu części ([1]): .....
7. Miejsce: .....
8. Data: .....
9. Podpis: .....

([1]) Niepotrzebne skreślić.

ZAŁĄCZNIK 2

WYMAGANIA DOTYCZĄCE MONTOWANIA DŹWIĘKOWYCH URZĄDZEŃ OSTRZEGAWCZYCH W DWU- I TRZYKOŁOWYCH POJAZDACH SILNIKOWYCH

1. DEFINICJE

Do celów niniejszej dyrektywy:

1.1. „typ pojazdu" oznacza nieróżniące się znacznie między sobą pojazdy, w przypadku gdy wszelkie różnice tego typu mogą dotyczyć:

1.1.1. ilości i typu (typów) dźwiękowych urządzeń ostrzegawczych zamontowanych w pojeździe;

1.1.2. łączników urządzeń ostrzegawczych w pojeździe;

1.1.3. usytuowania urządzeń ostrzegawczych w pojeździe;

1.1.4. sztywności części konstrukcyjnych, do których jest (są) przymocowane dźwiękowe urządzenie (urządzenia) ostrzegawcze;

1.1.5. kształtu i materiałów zastosowanych w karoserii tworzącej przód pojazdu, mogących wpłynąć na poziom dźwięków emitowanych przez urządzenie (urządzenia) ostrzegawcze oraz na wytłumienie tych dźwięków.

2. WYMOGI

2.1. Wszystkie pojazdy muszą być wyposażone w dźwiękowe urządzenie ostrzegawcze, któremu przyznano homologację części zgodnie z niniejszą dyrektywą lub dyrektywą Rady 70/388/EWG z dnia 27 lipca 1970 r. w sprawie zbliżenia ustawodawstw Państw Członkowskich odnoszących się do dźwiękowych sygnałów ostrzegawczych pojazdów silnikowych ([1]). Jednakże mopedy wyposażone w silnik o mocy nie większej niż 0,5 kW, których maksymalna prędkość konstrukcyjna nie przekracza 25 km/h, mogą mieć zamontowane albo zatwierdzone dźwiękowe urządzenie ostrzegawcze, albo niezatwierdzone mechaniczne urządzenie ostrzegawcze. W drugim przypadku producent musi oświadczyć, że owo urządzenie mechaniczne odpowiada wymogom dla tego typu urządzenia w Państwie Członkowskim, w którym moped o małej prędkości ma zostać wprowadzony do sprzedaży.

2.2. Napięcie probiercze musi spełniać warunki określone w sekcja 3.3 załącznika I.

2.3. Poziomy ciśnienia akustycznego należy mierzyć zgodnie z warunkami określonymi w sekcji 3.2 załącznika I.

2.4. Ważony poziom ciśnienia akustycznego A emitowanego przez urządzenie/urządzenia zamontowane w pojeździe należy mierzyć w odległości 7 m od pojazdu, który musi znajdować się na wolnej przestrzeni, o możliwie jak najgładszej powierzchni, oraz, w przypadku dźwiękowych urządzeń ostrzegawczych zasilanych prądem stałym, przy wyłączonym silniku pojazdu.

2.5. Mikrofon dla urządzenia pomiarowego musi zostać usytuowany mniej więcej na środkowej wzdłużnej płaszczyźnie pojazdu.

2.6. Poziom ciśnienia szumów otoczenia oraz szumów wywołanych przez wiatr musi być przynajmniej 10 dB(A) niższy niż poziom dźwięku, który ma być mierzony.

2.7. Maksymalnego poziomu ciśnienia akustycznego należy szukać w obrębie odcinka leżącego między 0,5 a 1,5 m nad poziomem ziemi.

2.8. Podczas pomiaru w warunkach określonych w sekcjach 2.2–2.7, maksymalna wartość poziomu dźwięku (sekcja 2.7) dźwiękowego urządzenia ostrzegawczego musi w czasie testu wynosić co najmniej:

a) 75 dB(A) i co najwyżej 112 dB(A) dla mopedów;

b) 80 dB(A) i co najwyżej 112 dB(A) dla motocykli i rowerów trzykołowych rozwijających moc nie większą niż 7 kW;

c) 93 dB(A) i co najwyżej 112 dB(A) dla motocykli i rowerów trzykołowych rozwijających moc większą niż 7 kW.

([1]) Dz.U. L 176 z 10.8.1970, str. 12. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 87/354/EWG (Dz.U. L 192 z 11.7.1987, str. 43).

Dodatek 1

Dokument informacyjny dotyczący instalacji dźwiękowego urządzenia ostrzegawczego w danym typie dwu- lub trzykołowego pojazdu silnikowego

(dołączany do wniosku o homologację typu części w przypadku, gdy wniosek ten nie zostanie złożony z wnioskiem o homologację typu)

Zamówienie nr (wyznaczone przez wnioskodawcę): .....

Wniosek o homologację części w odniesieniu do instalacji dźwiękowego urządzenia ostrzegawczego w danym typie dwu- lub trzykołowego pojazdu silnikowego musi zawierać informacje wyszczególnione w następujących sekcjach części A załącznika II do dyrektywy Rady 92/61/EWG:

— 0.1
— 0.2
— 0.4–0.6,
— 3.2.5–3.2.5.2.2,
— 9.5.5.

Dodatek 2

Nazwa urzędu

Świadectwo homologacji typu części dla danego typu dźwiękowego urządzenia ostrzegawczego przeznaczonego dla dwu- lub trzykołowych pojazdów silnikowych

WZÓR

Sprawozdanie nr ..... wydane przez obsługę techniczną ..... data .....

Homologacja typu części nr: ..... Przedłużenie nr: .....

1. Marka dźwiękowego urządzenia ostrzegawczego: .....
2. Typ dźwiękowego urządzenia: .....
3. Nazwa i adres producenta: .....
4. Nazwa i adres przedstawiciela producenta (jeżeli istnieje): .....
5. Data przekazania dźwiękowego urządzenia ostrzegawczego do testowania: .....
6. Udzielenie/odmowa udzielenia homologacji typu części ([1]): .....
7. Miejsce: .....
8. Data: .....
9. Podpis: .....

([1]) Niepotrzebne skreślić.